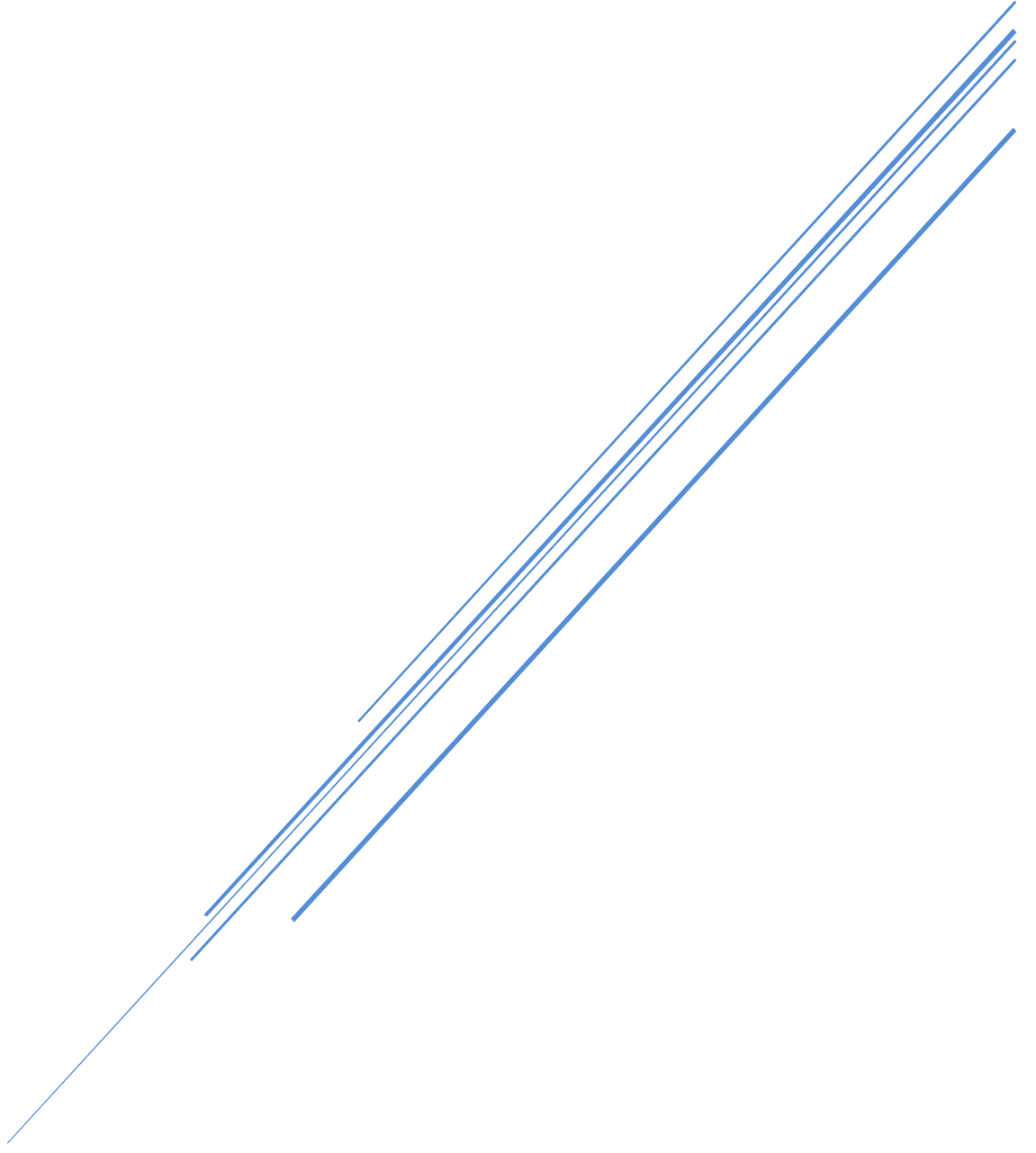

KAB-I KAVSEYN

MÜZAKERELİ DERS NOTLARI-1

Mukaddime:

Şöyle bir süreç takip ettim. Defterimde kayıtlı. Risale-i Nur'daki metini okurken anladıklarımı kaydetmişim. Sonra tekrar baktığımda o anladıklarımı işaret etsin diye veciz cümlelerle ifade ettim. Okuyacağım notlar bunlar. Yani hangi metinden ne çıkardığımı, anladığımı diğer defterde mevcut olduğunu anlatmak için beyan ettim.

Bu notlar birisinin eline geçerse, itiraz edeceğini bildiğim için başta şunu yazdım:

*Benim haritalı ve enfüsî derslerde kastım bugünkü kendi kuşağım değildir. Bunların istifadesini nazara almamışım. Gelecek kuşaklar içindir. Bu sonra anlaşılacak. Zaten hiçbir zaman kendi bulunduğu zamanda bu manalar anlaşılmamıştır, tarihin gösterdiği gibi. **Bunlar sırların sırlarıdır.** Bu asırdaki insanlarla pek işim yok ve kalmadı.*

Risale-i Nur kaynaklı olduğu için bunu gayet rahat diyebiliyorum. "Sırların sırları" ndan kastım şudur: Allah "Herkesin sırrı vardır. Benim sırrım insandır, ben de insanın." diyor Hadis-i Kudsîde. **İnsanın en büyük sırrı → kendisidir.** Dolayısıyla bu ders insanîdir, yani insanın kendi dersidir, **içsel seyahatinin adıdır "Sırların sırrı"**. Geylanî Hazretlerin "Sırların hazinesidir" diye bir kitabı var. Girin bakın, insanı anlatıyor. Mesela Şualar 218 de insanın tanımı var. Kapak olarak "Sırların hazinesi" yazabilirsin. İnsan için en büyük sır → kendisidir.

Sual: Biz neredeyiz?

Elcevap: Biz gelecek kuşaktayız...

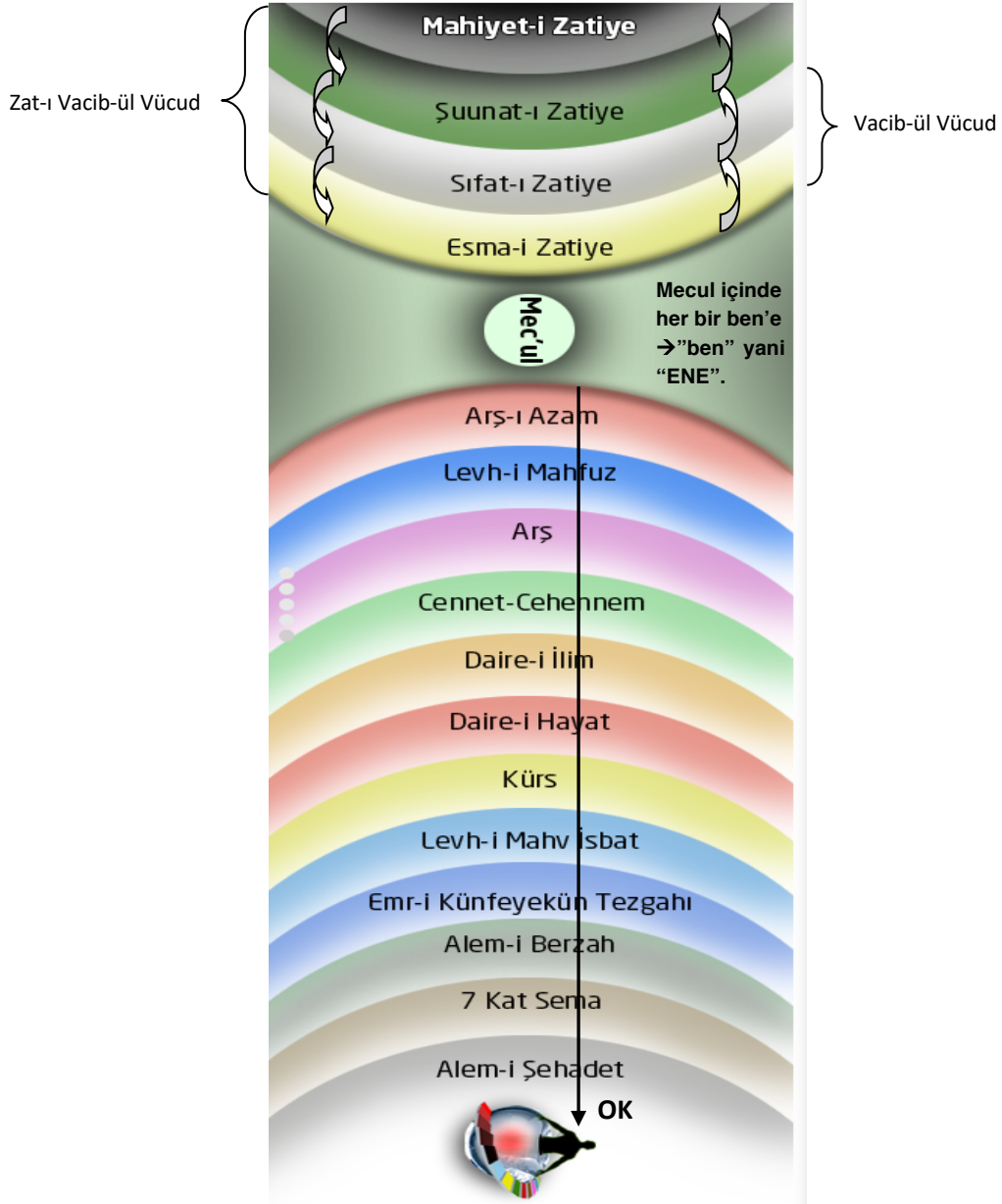
Giriş:

Kâinat parça parça iken –Arş-ı azam, Levh-i mahfuz, Arş, Cennet, Cehennem-mec'ul=ene → bütünün bilgisi ve keşfidir. Mec'ul; kâinata. Ene; insanda. Yani Ene'yi fark ederek kâinatın bütünlüğüne geliyorsun, keşfediyorsun. Şualar 69: "Bu zerrecik vücudum hadsiz bir vücudun âyinesi ve nihayetsiz bir inbisat ile hadsiz vücudları kazanmasına vesile..."

Kâinata baktığın zaman aslında bir bütündür, küll'dür. Mesela insan vücudu bir küll'dür ama her bir organ cüz'dür. Her bir organda bir DNA var. O dna cüz'dür. Dna'ların toplamı küllî'dir. **Ene, fark edilme nisbetinde Kab-ı Kavseyn anlaşılıyor.** Çünkü bütünsel bir bakıştır. Kur'an'da "*Kab-ı Kavseyn evedna*" diyor. Kab-ı Kavseyn tanımını Üstad vermiyor, Kur'an kendisi veriyor. Yay olarak söylüyor ama oku demiyor.

Niçin Allah bu örneği verdi? "*Velillahil meselül a'la*" ayeti → en iyi misali Allah veriyor. Allah Kab-ı Kavseyni yay'a nisbet etmiş. Bazı ulema bu yayın uçlarıyla meşgul olmuş. Bazı ulema yayın kendisiyle meşgul olmuş. Bazı ulema "*yay nedir*" diye meşgul olmuş. Bazı ulema "*insanın karşıtı nedir*" le meşgul olmuş.

Kur'an anlattıkları var, bir de anlatmak istedikleri var. Anlatmak istediği anlattığından çok fazladır. Bazı ulema da "yay örneğini vermişse, oku da anlatmak istemiş" demiş.

"Ok, insandır" demiş.

Allah var iken hiçbir şey yoktu. Allah ne yapıyordu? Diye soruyorlar bazıları. Mahiyet-i zatiyesi Şuunat-ı zatiyesine, Şuunat-ı zatiyesi Sıfat-ı İlahiyesine, Sıfat-ı İlahiyesi de Esmâ-i İlahiye tecelli ediyordu. Keyfiyetini bilmiyoruz. Sonra Esmâ Sıfata, Sıfat Şuunata, Şuunat Mahiyete tekrar tecelli ediyordu.

Sual: Vacib-ül Vücut Şuunatı kapsıyor mu?

Elcevap: Hayır.

Sual: Vacib-ül Vücut ile Zat-ı Vacib-ül Vücut'u ayırdınız mı?

Elcevap: Evet.

Madem kamptayız, şunu da söyleyeyim: Ben biraz “Vücut” a baktım. Tekvin’in içinde “Adem” i görünce sarsılmıştık. Vücut’un içerisinde de “Vahdet, Ehadiyet, Vahdaniyet” var. Vahdaniyet zaten zatî sıfat ama bunların asılları var Vücut’da. Vücut’un kaynakları orda yani. Mesela Ehad, Vahid esmadır ama Sıfattan çıkıyor.

Sual: Vahdaniyete bakması gerekmiyor mu bu saydıklarınız?

Elcevap: Vahdaniyet Vücut’a bakmıyor, Zata bakıyor. Ben Vücut mertebelerini kastediyorum.

Sual: Bir şeyin her şey, her şeyin bir şeyin olduğu formül ise, bu formül Vücut’un içinde mi?

Elcevap: Evet, aynen onu anlatmak istedim. **Her şey bir şeydir, bir şey her şeydir.** O, Vücut’da işte. Ağacın kökünü, dalını, budağını, yaprağını, kokusunu çekirdeğe koymak! Hem de harf ve şekil kullanmadan.

Sual: O ağaç misalinden gidersek, bizim gördüklerimiz dal, budak ve onun esası çekirdek midir? Yoksa biz çekirdeği görüp de dal, budak, ağacı mı görmüyoruz?

Elcevap: Ağacı görmüyoruz kardeş, biz çekirdeğin içindeyiz.

Sual: Yani biz çekirdekteki kanuniyetleri mi görüyoruz?

Elcevap: Uyanınca. Bu gördüğün dünya var ya, bu alemlerin (Şecere-i hilkatteki alemlerin) çekirdeğidir. Biz şu an çekirdekteyiz. Ve biz bu anda ölmüşüz. Ancak öldüğümüz alemde ölenler diriliyor. “*Mutu kable ente mutu*”, “*Ölmeden önce ölünüz*”. Şu anda dünya çekirdektir. Şecere-i hilkat, çekirdeğin içindeki zerrattır. Bu nedenle anlamlandıramıyoruz.

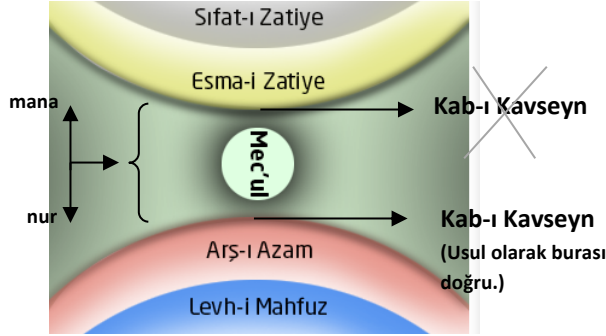
Biz suretteyiz. Biraz ilerlersen kanuniyete geçersin. Kanuniyet insandadır. Her şeyin dört mertebesi var: suret, kanuniyet, hakikat, mahiyet. Suretlerini gören de yoktur. Dolmuşa bindin, para verdin, gittin havalimanına vs. bu gördüğü suret de değil. Yani kısacası: insanlar yaşadığının bile farkında değil.

Vücut; bütünselliğin kaynağı, yani

- Suret
 - Kanuniyet
 - Hakikat
 - Mahiyet
- } bütünselliği VÜCUD

Ağaçta ne varsa, çekirdekte de var. Yani o çekirdeğin, o bütünselliğin adıdır → Mec’ul. Mec’ul’de her bir ben var. Her bir ben’e → “ben” yani “ENE”. Şecere-i hilkatin detayına girmeyeceğim. Kürs; nefsin ve şeytanın takıldığı yer, insan olduğumuzu fark ettiğimiz andır. Çoğu insan, insan olduğunu bilmiyor. Peygamberle insanı, insanlık makamına çıkartıyor. Bab-ı insaniyettir ki, ism-i Hakk’ın cilvesidir. “**Hak**” **ismine mazhariyetle insan, insan olduğunu anlar.** 11.hakikat. On bir tane sıfat var. Bu on bir tane sıfatı fark eden farka gelir, furkanlaşır ve insan olduğunu anlar. “*Enel natikul Kur’an*” o zaman

demiş Hz. Ali ra. Bu konuştuklarımın zuhurat yeridir; Kürs. Şeytan buraya kadar miraç yaptırabiliyor.

Üstteki çizgi mi Kab-ı Kavseyn alttaki mi yani Esmâ yönündeki mi yoksa Arş-ı azam yönündeki mi? Biz Mec'ulü çizdik ama o yok ki, o berzahr, vücudu yok. O zaman iki çizgi bitişiktir. İhtilaf burada başlıyor işte. Ulema işte bundan ihtilaf etmiş. Sizin gibi biri üstteki gibi duruyor, biri alttaki gibi duruyor dedi. Hepsi doğru.

Mec'ulün bir yönü "mana", bir yönü "nur". İhtilafın sebebini göstermek istiyorum. Biri esma yönündeki yay Kab-ı Kavseyn'dir diyor, çünkü gördüğünü söylüyor. Benim gördüğümü siz görmüyorsunuz şu anda. Ben sizin arkanızı görüyorum. Sizin gördüğünüzü de ben görmüyorum. Siz de benim arkamı görüyorsunuz. Âlim gördüğünü söylüyor. Budur yani Arş-ı azam yönüdür diyor, demek böyle bakıyor. Yani mana yönünden nur yönüne bakıyor. Diğer âlim esma yönündedir diyor, çünkü oradan bakıyor. Yani nur yönünden mana yönüne bakıyor. İki de doğrudur ama bana kalırsa esma yönündeki yay Kab-ı Kavseyn. Ama her iki yön de doğru, çünkü Allah "*Kab-ı Kavseyn evedna*" diyor.

Nokta-i nazar:

"*Tâ daire-i a'zamiyesinin unvanı olan Arş-ı A'zamına girecek, tâ kab-ı Kavseyn'e, yani imkân ve vücub ortasında Kab-ı Kavseyn ile işaret olunan makama girecek ve Zat-ı Celil-i Zülcemal ile görüşecektir ki; şu seyr ü sülûk ise, Mi'racın hakikatıdır.*" (Sözler 566) İmkân ve vücub ortası Kab-ı Kavseyn deniliyor.

Sual: Mec'ul, iki Kab-ı Kavseyn'in ortası mı oldu?

Elcevap: İkisinin ortasında Mec'ul değil. Mec'ul, Kab-ı Kavseyn'den üstündür, çünkü Kab-ı Kavseyn'e girmiş.

Esma yönündeki Kab-ı Kavseyn yerine kalın Mesnevi-i Nuriye 641 de Üstad "ölüm ve helakettir" diyor. Oraya girilemez. Ama Kab-ı Kavseyn deniliyordu? O zaman orası değil, Arş-ı A'zam yönündeki yay Kab-ı Kavseyn'dir. Esma yönündekine denilemez çünkü Mec'ulde vücut yok. Vücut olmayan yere nasıl girilsin?

Esma yönündedir diyen Geylanî Hazretleri idi. Arş-ı azam yönündedir diyen İmam-ı Rabbanî Hazretleri idi. Hepsini görelim diye çizdim. Geylanî Hazretlerinin "*Zatım ne yücedir, zatımı tesbih ederim, bütün her şey ayağımın altındadır*" demesinin sebebi, kendisini esma yönündeki yay'da hissetti ama Geylanî asrın imamı değildir, kutub da değildir, Kutb-ul A'zamdır. Usulden gidelim diye söylüyorum. İmam-ı Rabbanî Hazretleri ise; asrın imamıdır ve Geylanî'yi tashih ediyor.

Şimdi edille-i şer'iyeye göre, usulle gideceğiz. Öyle coşma haliyle söylediğimiz olmayacak.

Sual: Kab-ı Kavseyn nereyi ihata ediyor, mec'ul neresinde?

Elcevap: Mec'ul, Kab-ı Kavseyn değil.

Nokta-i nazar:

Kab-ı Kavseyn'in çizgisini belirlemede ihtilafın sebebi şu olsa gerek. Biri "Odur", diğeri "Ondandır" dedikleri için, biri vücub yönüne bakıyor, diğeri imkân yönüne bakıyor.

Sual: Kab-ı Kavseyn sırf o çizgi olan yer mi yoksa Mec'ulün bulunduğu kısım mı?

Elcevap: İmkân ve vücub ortası işte. Yani imkân bitiyor Kab-ı Kavseynde. Geylanî Hz. bitirmiş imkânı, kendisini artık mevcudat kabul etmiyor. "Şanım ne kadar yücedir. Şanıma tesbih ve tenzih ederim" demiş. Muhyiddin-i Arabî Hazretleri gitmiş, gelememiş. Geylanî Hazretleri gitmiş, gelmiş, kendisini tashih etmiş. O sözü diyebilmesi için, imkân, mahluk kavramı bitmiş. Bittiği için onu demiş ve dediği için oraya Kab-ı Kavseyn demiş.

Sual: Muhammed asm mi'raçla mec'ul olan, kendi ben olan, berzah olan oraya girmişse, orası imkandır. İmkân ve vücub ortası değil mi mec'ul?

Elcevap: Mec'ule girmiyor. Oraya geçince ona fena-i mutlak deniliyor. Kudsî zat ne oluyor? Yani elma → tomurcuk → çiçek → dal → gövde → kök. Daha gidecek yeri kalmadı. Mec'ul; her şeyin çekirdeği.

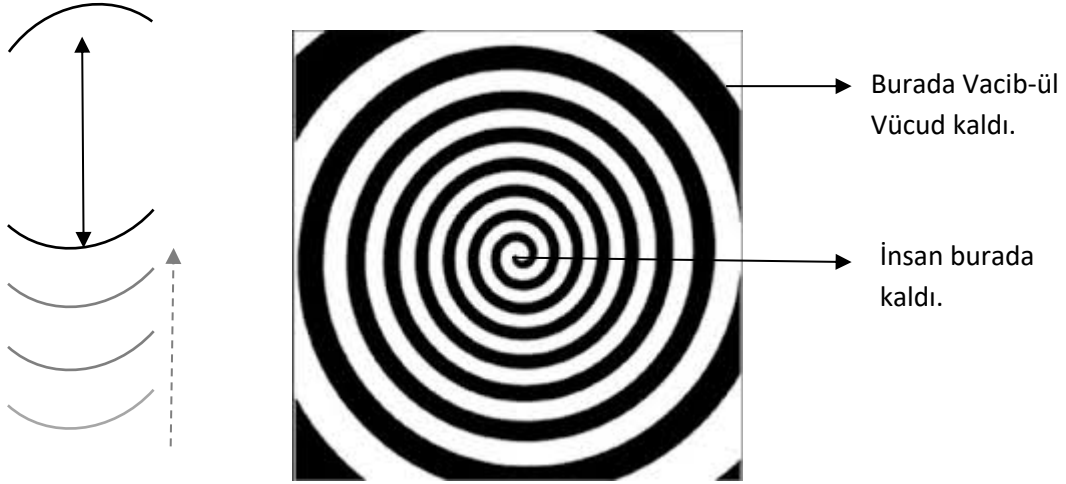
Nokta-i nazar:

Kendi hakikatına geldiğinde, nuruna baktığında yani bütün şecere-i hilKate doğru baktığında, o imkânın başladığı bir sınırı görüyor. Kendi hakikatının tezahürünün başladığı yer dediği orda bir Kab-ı Kavseyn. Bir de kendi hakikatının mana yönüne baktığında, orda da kendi hakikatının aslı olan mana tarafında da bir sınır görüyor. Kendi hakikatı olan Ene'yi, Kab-ı Kavseyn'in içinde görmüş.

Mec'ulün vücudu olmadığı için böyle de düşünebilirsiniz.
Kab-ı Kavseyn iki yayın ortası.

Gelelim "ok" a. Ok o kadar mühim ki, sırf onu göstermek için bu kadar konuştuk. "*Kab-ı Kavseyn evedna*" diye niye yaya benzetmiş Allah Kur'an'da? Bu yay, kâinatın yarısı manasında. Öteki yarısı kim? Atıldığı yerde kendisini tamamlayarak daire olacak, daire yapandır. O da oradan atılan Ok'tur. O Ok'ta → alem-i şhadetteki insandır. (Bak yukardaki şemaya). Kab-ı Kavseyn yarım daire ise tamamlanması gerekiyor. Nasıl ki yukarda, Allah var iken hiçbir şey yok idi, kendi kendine tecelli ediyordu diye anlattım. Yani birbirini tamamlıyordu. Kab-ı Kavseyn niye yarım? Yay diyor Cenab-ı Hak. İşte o yay tamamlanması gerekiyor. Fizikteki yarık deneği deniliyor ya, hani bakana göre değişmesi. İşte bu sefer bu zatta başladı buradan dalga göndermeye. Ve daireyi bütünledi. Daire bütünlenince, şöyle oldu:

Yani bütünsel olarak. Neredeyiz? “*Allahu nurus semavati velard*” → nurdayız. Allah’ın nurundayız. “*Ben kâinatı senin için yarattım*” dedi Allah cc. “*Ben de senin rızan için terk ettim*” dedi Resulullah asm. Yay tamamlandı. **Ok → İNSAN**. Biz neredeyiz? Su buzun neresinde ise, Allah’ın esmasında da varlık ve biz öyleyiz. Yani buz donmuş su ise, Esmâ-i Hüsnaların cilve, cemel, nakış, sanatı donmuş ben olmuşum. O benim suretim olmuş. Zahirde yetmiş den ziyade esma gözükür.

Şimdi Kab-ı Kavseyn’e giriyoruz:

Kâinat parça parça iken, ene → bütünün bilgisi ve keşfidir.

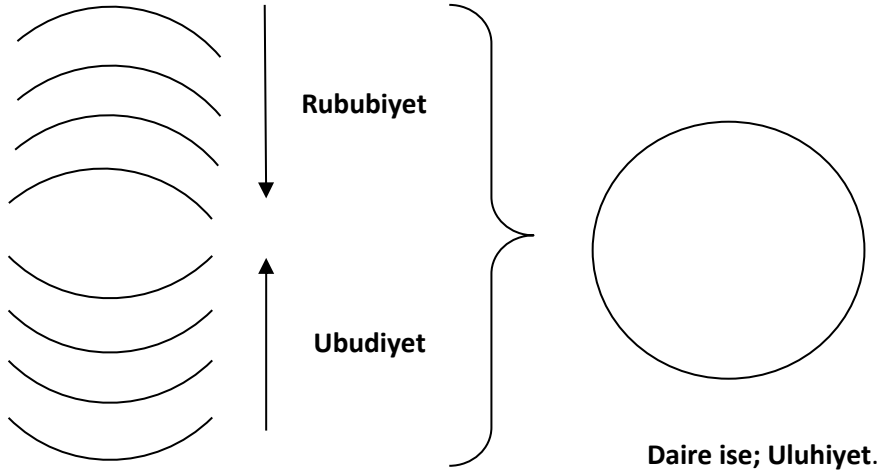
Mec’uldeki Ene bütünün bilgisidir. Kime? Keşfedene! Kâinattır, Kur’an’ın vücud-u haricîsi. İnsandır, Furkan tarafı. Kimdir Furkan? Fark edendir! İşarat-ül İ’caz’da var. Bütün kâinat insanda dürülmüştür. Kendini küçük zannetme. Kim fark etmişse, o’dur Kur’an. Ne kadar? Fark ettiği kadar. Ne ile fark edecek? Kâinat parça parça iken bir bütündür. Kim der bütün diye? Ene’yi fark eden... Bunun için bir Nur-u Muhammedî olsa yetiyor. Bir kişi. İmam-ı Rabbanî Hazretleri olsa yetiyor. Bediüzzaman olsa yetiyor. Ayı ayrı parçalar iken bir bütündür. Ama bütünü parçalarda iken bütünü gören, Ene’yi fark edende olur.

Tüm kâinat insanın içinde, insan da bedensel ve ruhsal itibariyle Şecere-i hilkatin içinde.

Fihi-ma-fih → içim dışımda, dışım içimde. Ben bende doğmuşum. Yani şecere-i hilkat insanın açılımı değil mi? Ruhum Arş-ı A’zamdı, aklım Levh-i mahfuzdan vs. sonra hülâsalanmışım. Dikkat ederseniz yukardaki daireler yarımdır. Onları tamamlayacak insandır. Tamamlayan insanındır o karpuz şeklindeki şemamız. Biz bu kâinatın hakikatı olarak bir noktada doğduk. Peki bu kâinat nedir? Kâinat; benim dışı vuruşum. O zaman ben nerde doğdum? Ben bende doğmuşum.

Nokta-i nazar:

Oradan gelen rububiyetler, bizden giden ubudiyetler ile birleşince, uluhiyet oldu.

Mesela mesafe olarak ileride bir ağacın yetişmesini istiyoruz ama geçemiyoruz, düşman var. Yaya bir tane tohum taktım, attım oku, tohum oraya düştü. İşte bizi gurbete attı. Âdem as'ı Cennet'ten çıkartan hakikat bizi de asliyetimizden ok'a bindirip fırlattılar alem-i şهادete. Üstad da böyle tabir kullanıyor. Hilkat bizi alem-i şهادete fırlattı diyor. Ok'un atıldığı yer...

Ne mutlu bunu fark edip kendisini merak edenlere! Şu an siz de merak içindediniz. Merak eden kim? Ben. Merak edilen kim? O da ben! **Ben, bendeyim zaten.** Ben, bendeydim. Ben, bende geldim. Ben, bende bunlar oluyor. Çünkü kâinat benim vücudu haricim.

Hadis-i kudsi: "*Ben bir gizli hazine idim. Keşfedilmek istedim.*" Başka bir hadis-i kudsi (bil-mana): "*Beni mi anlamak istiyorsun, samimi misin ey kulum?*" "*Evet ya Rabbi!*" "*Beni anlamamanın yolu kendini anlamaktan geçer. Çünkü ben Sır'ım. Sen kimsin? Benim sırrımsın.*" Hadis-i kudsi: "*Herkesin bir sırrı var. Benim sırrım insandır, ben de insanın.*" Sır insansa, insan kendisini merak ederse, sırların sırlarını merak ediyor. Sırrın sırrını merak ediyor.

Tüm kâinat insanın içinde, insan da bedensel ve ruhsal itibariyle Şecere-i hilkatin içinde. Yani cismaniyeti ve bedeni kâinatın içindeyken, ruhu şecere-i hilkatin içinde.

Yani bedensel itibariyle, cesed itibariyle alem-i şهادette, cismaniyetiyle kâinatın içinde, ruhuyla şecere-i hilkatin içinde. Kâinat; Arş'a kadar olan kısımdı. Cismaniyeti itibariyle kâinatın içinde. Kâinat, cismaniyetin dışında. Cismaniyet kâinatla alakalı, ruhsal değil o. Ruhu ise; şecere-i hilkatle alakalıdır. Bu nedenle ruhumuzla şecere-i hilkatteyiz, cismaniyetimizle kâinatın içindeyiz. Ama onlar bizim dışı vuruşumuz. Bizden yapılmış.

Bu psikolojide şuna yarıyor: Her şey mec'ul çekirdeğinden yaratıldığı için ve bu çekirdeğin bir numunesi insandır. Bu alemler insandan yaratılmıştır. Bu alemler için Hayat bahsinde "*insanın ecza ve efradı hükmündedir*" deniliyor. Lem'alar 338: "*Hem*

hayat vasıtasıyla ecza-yı kâinat onun efradı hükmüne ve kâinat ise, nev'i hükmüne geçer...” Ne işe yarıyor? Cennet ve Cehennem var. İnsanın en büyük korkusu ölüm korkusudur, cehennem korkusudur. Oysa cennet de cehennem de insanın türevidir. Yani insandan yaratılan hakikattir. Yani insanın gölgesidir. Cennete âşık olan gölgesine âşık olmuş. Üstad “*bende ne cehennem korkusu ne de cennet sevdası var*” diyor Emirdağ Lahikasında. “*İmanım yanıyor, evladım yanıyor içinde*” diyor. “*İmanım tutuşmuş, onu kurtarmaya gidiyorum*” diyor. İman; emin olma makamı. İmanın nihayet mertebesi Mec’ul. Ondan sonra iman yoktur.

Demek ki; ben, bende doğmuşum. Ben, bende seyahat ediyorum. Şu anda oturduğun yer neresi biliyor musun? Sensin. Elinle kolunun tozunu silen de sensin, silinen de sensin. Bundan farklı değil elimle masayı silsem, koltuğu silsem. Aynı, bunlar senin cesedin. Bir tanesi dedi ki: “*Nemrud ve Firavun’lar nedir ya?*” Yani vücudumun ecza ve efradı ise, o da -af edersiniz- büyük bağırsakla atılanlardır veya ölü hücrelerdir.

Sual: Kab-ı Kavseynde iman yok dedik. Peki şuunata, sıfata, esmaya hangi bağ ile gideceğiz?

Elcevap: Oraya hiç gidemeyeceksin. Orası ölüm ve helakettir. B. Mesnevi-i Nuriye’de geçiyor bu. Hatta aynı sayfada yani B. Mesnevi-i Nuriye 641 de: “*Her şeyin yanında olabildiğin vakit*” (mec’ul). Her şeyin bir şey olduğu yer. Yani ağacın çekirdeği olduğun an! Biz detaydayız. Uçaktır, gitti, açıldı, cehennem var, öleceğiz, kalb krizi vs. → bunlar bütünü parçaları. Bunlarla meşgul olmayacaksın, çünkü senin işin değil bu. **Senin işin** başka bir şey. **Şecere-i hilkat olmaktır.** Üstad “*büyük insan olmak*” diyor. Alem-i şهادette insan küçük kâinat, kâinat ise büyük insan. Hatta öyle terakki ediyor ki.. Lem’alar 338: “*Çünkü mahiyet-i insaniye birdir, inkısam-ı gayr-ı mümkündür.*” Bir tanedir. Ağacın kökünde beş-on çekirdek olmaz. Bir tanedir. Meyvede çekirdekler çok olur. **Ecza-i kâinat → insanın efradı. Kâinat ise → nev'i hükmüne geçer** diyor. Bu ne demek, düşünebiliyor musun? Cennet-Cehennem kâinatın içindedir, biliyor musun? Cennet, insanın bir ferdidir, bir hakikatıdır, bir dışı vuruşudur.

Nokta-i nazar:

B. Mesnevi-i Nuriye 642: “*İlem! Kat’iyyen bil ki! Cenab-ı Allah (C.Şanuhu) bize bizden daha yakındır. Biz ise ondan nihayetsiz uzağız. Evet onun bize bizden daha yakın olduğunun şahidlerinden birisi; onun pek zâhir olan her şeyde ve bizdeki tasarrufudur. Eğer biz onu, onun tasarrufunda bulmak üzere yakınlaşmak taleb etsek, bulamayız; İlla ki, her şeyin yanı olan bir makam-ı küllîde bulabiliriz. Faraza terakki ede ede, daire-i imkânı ihata eden her şeyin yanı olan makama da çıksak, yine de tam bulamayız. Ancak daire-i vücudaki izzet, azamet ve Kibriya içinde mütecellî olan esma ve sıfat ve şuunatının seradıkları olan pek çok nuranî hicabların arkasında bulabiliriz.*”

Her şeyin yanı olan makam → Mec’ul makamı.

Mütecellî → mahiyet, şuunat, sıfat ve esmanın birbiri içinde döngülü tecellisi. Bunun arkasını bulmaktır. Çünkü böyle bir şey yok orda.

Demek **Kab-ı Kavseyn; seni alem-i şهادete fırlatandır.** Yayı arkaya doğru çekeriz ki ok öne doğru daha hızlı gitsin diye. Bu cümleyi psikolojide kullanıyorum. Bazen bir

musibet, bir dert odur bizi geri çeker. Gaye, daha ileriye geçmek için. Mesela ölüm, yayı arkaya çekmektir. Niçin? Alem-i şهادetten çıkmak için, daha ileriye atlamak için. **Yay nedir peki? Şecere-i hilkattir, Kab-ı Kavseyndir.**

Sual: Tamamı mı?

Elcevap: Evet. Madem soruldu. Mesela Ene'de ruh var, hayat var ama bizim bildiğimiz gibi vücud-u haricî olarak yok. Kab-ı Kavseynde hakikat olarak var, atom ve cismaniyet şeklinde değil. İnsanı, imkân ve vücub ortasında iken mec'ulü şecere-i hilkat yayı ile fırlattı. Fırlatan mancınık gibidir. Seni atan, gurbetlere atandır.

Nokta-i nazar:

Aslında yukarıya doğru gitmiyoruz da kendi o Mec'ulün derinliklerinde sonsuz o berzahta gidiyorsun ki yukarıyı bulasın.

Burası ne garib bir memleket. **O Kab-ı Kavsey'nin attığı o ok sensin.** Şecere-i hilkat; yayın kendisidir. Ok; insandır ama okun içine takılan Ene'dir.

Ene'ler nahnü olacak. Ene toprağa atılacak, kendisini yırtacak- Ene'yi yırt diyor Üstad-ki nahnü çıksın. Yay; Şecere-i hilkat. Ok; insandır. Kürs'deki insan mahluktur, bütünselliktir ama oka takılan Ene'dir! Şimdi burası Bodrum değil, çam dağları, zeytinlikler, deniz, haha huhu, lakara lukara. Mesela dün gece şarkı çaldı dışarıda. Hem garibime gitti hem hoşuma da gitti. Yani Allah var iken hiçbir şey yoktu, müzik çıktı, denizde yüzmek çıktı, haram çıktı, kadın çıktı, erkek çıktı. Dünyada sahne aldık. Bu müzik nerden çıktı? Tövbe. Vücud-u harici olan her şey Allah'ın esmasında. Allah haram dedi haram olur. Zatında haram yok. O noktadan baktığın zaman haram-maram kalkıyor, değişik hâlet oluyor. Allah bir şeyi nehy eder, haram olur. Emreder hasen olur, farz olur. Şeytan Mudil esmasıyla yaratılmıştır, melek de Nur esmasından. Fark eden bir şey yoktur. Alem-i şهادette *"bu doğru, bu yanlış"* dedi ve yanlış kavramı çıktı. Mesela Yahudilerde cumartesi çalışmak haramdır, bizde helaldir. İçki için Hristiyanlara hiç bir şey demedi, bize olmaz dedi. Yani içki zatından değil, Allah dediği için haramdır. Domuz eti haram, çünkü Allah dedi. Ona demesin, buna demesin, kâinatın içerisindeki objeleri, şekilleri ve hareketleri nasıl tanımlayacaksın? Bir nisbet olması lazım. Her şey her şeye geçişli olur. Bir yerde durman gerekiyor, nisbet etmen için. Mesela kâinatın güzelliklerinden daha güzel bir şey var. O güzelin güzelliğini ortaya çıkaran çirkinin çirkinliğidir. Mesela beka istiyorum. Dünyada beka yok. Ölmek istemiyorum ama öyle bir şey yok. Madem dünyada beka yok ve ben istiyorum. Dünyada beka olmaması eksiklik, nakıslıdır. Bize ne anlamlandırıyor peki? Mükemmel bir aleme yol açıyor. Eğer istediğim her şey burada olsaydı, ahirete iman teklif edilemezdi ve iman etmezdim. *"Bekaya seni mazhar edeceğim"* diyecek. Zaten bekadayız. *"Hastalık, musibet, dert yok, her istediğimiz olan bir alem vereceğim"* diyecek. Biz zaten ordayız. Demek ki ahireti bize gösteren, isbat eden fitratımızın isteyip de kâinatta olmayan cevaplarıdır. O zaman o cihetten ahiretin yoludur; fitratımızın karşılıklarının burada olmaması. Kâinat nakıstır. Dünya nakıstır. Bu nedenle nakıs mükemmeli gösteriyor. Buna misal Mesnevi'de var: Bir bahçe düşünün diyor. Nizamdan şüzuz etmiş taş, kayalık vs. Bunları bahçeye koyarlar ki bahçenin güzelliğini arttırsın. Güzelin güzelliğini

arttırmak için. Güzeldir ama kimse anlamaz onu. O zaman kâinattaki nakıslıklar güzelin güzelliğini arttırmak noktasında değişik bir güzeldir.

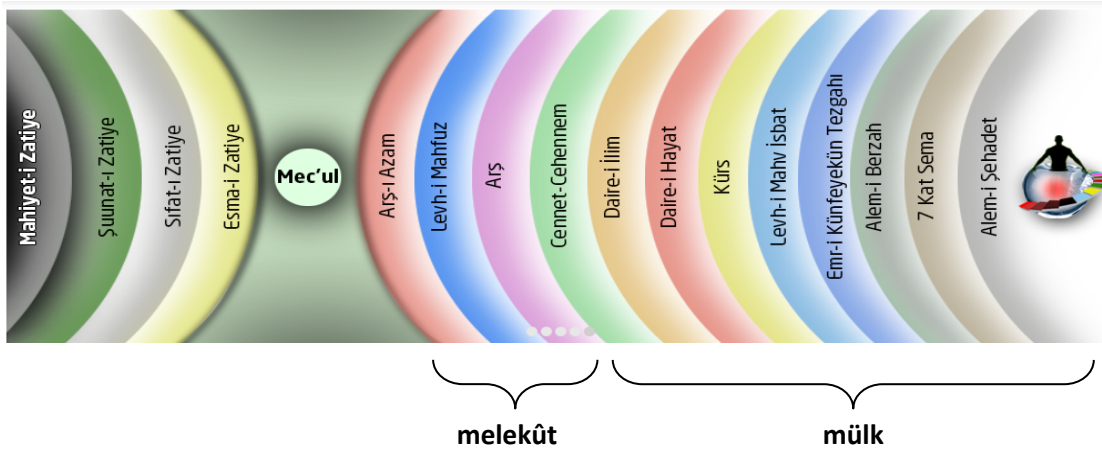
Nokta-i nazar:

Ya zatı itibariyle güzeldir ya neticesi itibariyle güzeldir, der üstad.

Şu fitratımızda olup da kâinatta olmayanların olmaması kadar mükemmel bir şey yoktur.

Sual: Hangisi âfâkî tefekkür, hangisi enfüsî tefekkür?

Elcevap: Şecere-i hilkate bakalım. Sidret-ül münteha; cennet ve cehennem nihayet hududu, cismaniyetin son hudududur. Oraya kadar olan kısma kâinat denilir. İşte kâinata kadar olan kısım → mülktür. Ondan sonrası melekuttur. Bir çoğunuz gayb ile melekutu karıştırıyorlar. Sen zahirsin, gayb ise metafizik alemdir, elektronlar dünyası, melekler alemi. Gayb; mülkün arkası demek. Fakat mülk; kâinat kısmıdır. Melekut; ondan daha ileri olan kısım.

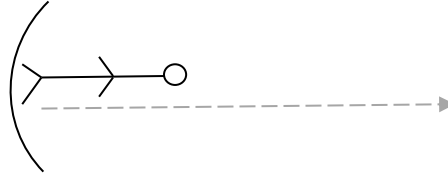

Dolayısıyla kâinatı tefekkür edersen, mülktesin. Ondan yukarısını tefekkür edersen melekûta dönüşüyorsun. Kab-ı Kavseynde artık mülk ve melekuttan konuşmuyoruz. Peki neyi konuşuyoruz? İmkân ve vücubun berzahını konuşuyoruz. Üstad değil Allah “yay” misalini vermiş. Ulema yayın bir ucuna iman, diğerine İslam demiş. Mülk ve melekut demiş. Vücut ve adem demiş. Neler demişler. Demişler de demişler. Allah onlardan ebeden razı olsun.

- İslam
- Mülk
- Adem
- İman
- Melekut
- Vücut

Yay; şecere-i hilkattir. Ok nerde? Ok, takandadır. Yay bende. Gitmek istiyorsan → ok ol! Bunu hatta bir şarkıda duymuştum. “*Bir yaya takarlar beni, atarlar beni*” diye. Çok hayret etmiştim. Bu mutlaka bir yerden kaynaklanıyor, demiştim.

Niye ok yok? Çünkü ok → sensin. Anne karnından da öyle çıkıyorsun. Anne karnı; Kab-ı Kavseyn. Sen de ok’sun.

Nokta-i nazar:

Sanki şecere-i hilkat ve mec’ul dahil olmak üzere hepsi → Vacib-ül Vücut’un ademi. Vücudu ise; Şuunat, Sıfat, Esmâ. Mahiyet-i zatiyesi her ikisini tutuyor.

Hepsi doğru biliyor musun? Burada bir tane doğru yok. Bir tane itiraz eder, çünkü mülktedir. Dediği doğrudur, oradan bakınca. İmam-ı Rabbani Hazretlerinin zamanında yüksek binalar olmadığı için şöyle demiş: “*Buradan bakarsın, ağaçtan bakarsın, dağdan bakarsın. Hepsinde farklı görürsün.*” Şimdi ola derdi ki: “*Beşinci kattan bakarsın, on beşinci kattan bakarsın, bir de bu tarafa bakarsın.*” Herkesin dediği doğru, küfür olmamak şartıyla. Mesela biri Mec’ulün nur yönüne bakar. “*Allahu nurus semavati vel ard*” der. Diğeri mana yönüne bakar, yani zatı görür, artık bir şey konuşmaz. Muhyiddin-i Arabî mana yönüne baktı. Suçu neydi? Ona “*bil*” dendi, “*bildir*” denmediği halde bildirdi ve bu nedenle beşerin eliyle tokatladı Allah. “*BİL AMA BİLDİRME*”. Mana yönüne bakıyor. Bu da Allah’ın hoşuna gidiyor.

Allah’ı insan gibi düşünmek, beşer oluşumuzdandır. İnsan Allah’ı insan gibi düşünmüyorsa, o insan olmaya başlamış demektir. Beşer şerhlerle dolu.

- **Allah’ı insan gibi düşünüyorsan → Beşersin.**
- **Allah’ı insan gibi düşünmüyorsan → İnsansın.**

Çünkü Allah da ayetinde “*eğer böyle düşünürsen, hayvandan daha aşağıdasın*” diyor.

Alem-i şehadet bir top gibi. Biz o topun içindeyiz. Fırtınada gemi batarken eskisi gibi sandal olmaz gemide. Bir tane balon var. O balonun içine girerler, balon kapatır. Bir haftalık erzak ve oksijen var. Bu balon okyanusun dibine de batsa, hiç önemli değil. Basınca duyarlıdır, çünkü oksijen var. Fırtına dindiği zaman balon yukarıya çıkar. Biz böyleyiz. Varlık → okyanustur. Balon → dünyadır. Biz, fanusun içindeyiz. Geylanî’ye göre fanustayız. Balık fanusun içinde dönüp duruyor. Dünya onun için çok büyük. Eğer bizim gibi düşünseydi, kafayı yerd. **Biz fanustayız. Fanus olduğunu anladığımız**

zaman → fanus bizde. Dışarıdan bakarsan araba şoförü götürüyor. İçerden bakın, şoför arabayı götürüyor.

Eğer mana istiyorsanız, içinizdeki meyille buraya göndereceksiniz. Lafız şart değil. Yine sizden size gelecek. Çünkü bir yerde hiç kimse yok. Siz sizdiniz, siz sizsiniz. Biz ise size geldik.

Sual: Celal ve Cemal → cem-ül cem'i, cami-ül ezdadı → Kemal. Ama Cemal ve Celal hiçbir zaman yok olmuyor?

Elcevap: 24.Söz'de anlatıyor. Celalde cemali, cernalde de celali görüyor. Kim bu? Soru sorabilirsen, bu Kemal'dir. Bu nedenle Celalî esmaların bütününe Sübhanallah, Cemalî esmaların bütününe Elhamdülillah denilir. Onu orda, onu da orda gören Kemalî esmalar var. Ona da Allah-u Ekber denilir. Bunların cem-ül cem'i namazdır. Namazın da cem-ül cem'i tesbihtir. Namaz kıldıktan sonra sadrınız yani göğsünüz namaz kıldığınız yönde olarak Sübhanallah, Elhamdülillah, Allah-u ekber deyin. Tesbihati istersen yolda yap.

O bende bir Ben var ki, Ene Mec'ulde.

Bende bir Ben var ki her şeye sahiplenilen. Benim gömleğim, benim atletim, benim hayatım, benim aklım, benim ruhum diyen → o Ben. Bunu fark etmişse, selam olsun ona. *Bende bir Ben var ki, benden içeru.* Onu fark ettiği için, mec'ulü fark ediyor.

O bende bir Ben var ki, Ene Mec'ulde. O ki, o bir kapı. Aynı zamanda da bu kapının tokmağı yok, kilidi de yok.

Sual: Nasıl açacağız o zaman?

Elcevap: Hafız Ali girmiş. Barla Lahikası 185: *"Bu mübarek risaleyi, Süleyman, Zeki, Zekai ve Lütfü kardeşlerinle okurken, hayalime bir büyük müzeyyen bir saray gösterildi. Aslı ve hakikatını ve vüs'atini ve müzeyyenatını temaşa için ruhen çıktım baktım ki, yorgun ve nazarım kesik bir tarzda geriye döndüm. Zekai kardeşim devam ediyordu. Tekrar o saray şeklinde mutantan, revnakdar, kıymetçe, mahiyetçe aynı ufak bir saray-ı vücud alemi gördüm. Ve feth-i bab edip temaşa etmek istedim. Anahtarı yoktu. Birden kardeşimin ağzından Bismillahirrahmanirrahim işittim. Kapı açıldı. Elhamdülillahi alâ nuri'l-iman ve hidayeti'r-Rahman dedim."*

Zekai konuşuyor, Hafız Ali yaşıyor. Bir de Üstada saf saf anlatıyor. Bunlar dolaşmış. Hasan Feyzi abi de Tarihçe-i Hayat 540 da: *"Kab-ı Kavseyn'den alıp dersimi bildim ki ayân"* dedi. Dersimi Kab-ı Kavseyn'den aldım diyor. Risale-i Nur'la nerelere gidiyorlar. *"Ayinedir bu alem, Her şey Hak ile kaim...Mir'at-ı Muhammed'den Allah görünür daim."* Biz Risale-i Nur'a Allah'ı seyretmeye çalışıyoruz. Evet, Risale-i Nur aynasıyla Allah'ı seyretmeye çalışıyoruz.

Latife-i Rabbaniye Allah'ı seyretme üzerine kurulmuş. Görüyor mu Allah'ı? Kokuyu ne zaman gözle görürsen, sesi ne zaman bu gözle görürsen, Latife-i Rabbaniye'nin de Allah'ı gördüğünü o zaman şahid olursun, o şekilde. Latife-i Rabbaniye Allah'ı

gördüğüne delil → rahatlamandır. Hazır olanın Huzur'udur. O hazır olan zat hazır olmasaydı, huzur olmazdı. O zaman Latife-i Rabbaniye Allah'ı görüyor. Latife-i Rabbaniye'nin vazifesi budur. Ama kör olası cehalet, Allah'ı görmeyi göze indirgedi, gözle şekil bekledi. Ama sormadı bu akıl. Acaba kulağın gördüğünü gözün görme şeklinde mi istiyoruz? Burnun görmesini gözün görmesi gibi isteme hakkımız olmadığı gibi, vicdaniyatın içerisindeki –vicdanın kendisi değil, daha dibi olan- bir Latife-i Rabbaniye'nin de Allah'ı görmesi, bizim gözün görme cinsinden değil. Latife-i Rabbaniye'nizin şu anda Rabbinizi gördüğüne delilim, şu anki huzurunuzdur.

Nokta-i nazar:

Kab-ı Kavseyn makamına çıkmak istiyorsanız, Latife-i Rabbaniyenizi inkişaf ettirin, çalıştırın. Çalışmasının neticesiyle çıkılıyor.

O ki bir kapı. Aynı zamanda da kapı değil. Tokmağı yok. Kilidi yok. Varlık anlayışından, libasından çık artık!

Varlık anlayışının sana giydirdiği libaslardan, elbiselerden çık artık. 2.Söz'de "iman, ruha giydirilen libastır" deniliyor. Fena-yı mutlak olan o zat, ondan da çıkmış. "Ruhunuza iman libasını giydirin ki, ateş dokunmasın. İbrahimvarî olunuz" deniliyor. İbrahimvarî olmak ne demek? Ruhumuza iman libası giydirdiğini girildiğini yani giriliyor, giydirildiğini fark edende İbrahimî meşreb başlamıştır. İman; ruha giydirilen bir libastır. Yani iman da giydirilmiş.

Varlık anlayışından yani şuurun bize giydirdiği libaslardan sıyrıl! Yani tecerrüd. Bu derslerle tefekkür ediyoruz. Kayalar serttir ama vura vura, bir derste iki derste, bir derste iki derste artık "hâlet" oluşuyor. Varlık anlayışından ve bu anlayışın giydirdiği elbiselerden çık!

Bunu Cennet'te değil, bedensel hayatında iken, alem-i şehadette iken, hakikatinde iken bilinecek şeylerdir.

Bunlar Cennet'te bilinecek şeyler değil. Bilinseydi, buraya gelmezdi. Bu, burada bilinir.

Bunlar ancak görünmeyen olarak görünürler sende.

Hissedilmeden hissedilenlerdir. Anlaşılmadan anlaşılan şeylerdir bunlar. Fark etmeden fark edilenlerdir bunlar. Misal kamera ile bir şey çekerken kameranın önünden bir şey geçer gider, kuş uçar vs. onu sen çekmedin. O kamerana girdi. Bunun gibi. Kime? Her arayana olmuyor. Ama olanlar arayanlarda oluyor. İsa as'ın ayetinde "Her isteyene verilmiyor ama verilenler isteyenlerdir" deniliyor. O isteyenlerin içinde birkaç kişi. Bu dersler nedir peki? "Bu hakikatlar size verilecek" diyor Havariyyunlarına. Onlar da "Nasıl anlayacağız bize bunlar ahirette verilecek diye?" sordular. "Verildi ya size, **verilenlere verilecektir.**" Verileceğine delil → verilmesidir. Ama her isteyene verilmiyor. Hakperestlik iddia etmek doğru bir şeydir ama hakperestlik kendisi değildir. Bazen hakkı ararken başına batıl bile geçiyor. Doğru bir şey ararken, yöntemi yanlışsa,

bu niyeti de geçmiyor. Bazen bir şeyi koruyayım derken çok şey kaybediyoruz. Bu Mesnevi- i Nuriye'de geçiyor. Yani zahiri, kılıfı aman koruyayım derken, batını kaybettik.

Adeta Musa as'ın Tur'da, çalılarda seslenen ağaç gibi olacak sana.

Çalı. Tur dağı. Musa'ya. Çalılarda. Seslenen gibi olacak sana. Ummadığın yerde, ummadığın bir şekilde olacaktır. Ne mutlu onu fark edene. Musa as görmek istedi. Ruhunda olabilirdi, kitap okurken olabilirdi, namaz kılarken olabilirdi ama çalıları tercih etti. Çalı! Neyi çağırıştırıyor size? Musa'ya, Tur'da, çalılarda, gözüktü. Çalılarda gözüktü. (Aynen bizim saçlarımız gibi) Ve Musa as, çalılarda gözükünce, bihuş oldu ve bayıldı. Onun izi kaldı aşağıda. Uyanınca çalıda yoktu ama taşıdığı yerde vardı. Çalı. Bazı çalılar zehir saçıyor, biliyor musun? Bazıları da meyve saçıyor. Gelecekte kadın saç organ olduğunu görecekler. Şu anda süs gibi gözüküyor. Nasıl ki artık yer yer kanı da karaciğer, böbrek gibi bir organ olarak kabul ediyorlar.

Allah cc: "Ben →

- *hakikatın hakikatıyım,*
- *sırrın sırrıyım,*
- *delilin deliliyim,*
- *gerçeğin gerçeğiym,*
- *doğrunun doğrusuyum."*

Ben kimim? **BEN → BEN'İM.**

06.10.2018

Bodrum kampı